

- Alle disciplinaire beslissingen die sinds 1986 in het *Advocatenblad* zijn gepubliceerd zijn ook te vinden op www.advocatenorde.nl en **BalieNet**
- Publicatie in deze rubriek geschiedt door de **Commissie Disciplinaire Rechtspraak**, bestaande uit **mr. H.J.A. Knijff**, **mr. J.D. Loorbach**, **mr. I.E.M. Sutorius** **mr. G.J. Kemper** en **mr. H.J. de Groot**.

WANNEER WORDT ZWIJGEN LIEGEN?

Raad van Discipline Arnhem, 17 oktober 2005, nr. 05-59
(*mrs. Van der Poel, Van Halder, Verster, Maissan en Hallmans*)

Het staat een advocaat vrij om in het kader van schikkingsonderhandelingen uitsluitend een beroep te doen op feiten en omstandigheden die op zichzelf genomen juist zijn en geen mededeling te doen van hem bekende en voor zijn cliënt nadelige feiten en omstandigheden. De advocaat heeft ten opzichte van zijn cliënt de wezenlijke rechtsplicht om geheimhouding in acht te nemen en dat staat aan een spontane mededelingsverplichting in de weg.

- *Advocatenwet artikel 46 (3.1 Vrijheid van handelen; 3.4 Jegens de wederpartij in acht te nemen zorg)*
- *Gedragsregels 1 en 30*

Feiten

Mr. X is voor een arts opgetreden in een arbeidsgeschil. Zijn cliënt is in opspraak geraakt door het overlijden van een patiënt. Dat is ook de oorzaak van de verstoring van de arbeidsverhouding. Het overlijden van de patiënt is ook aanleiding tot strafrechtelijk onderzoek tegen de cliënt van mr. X. In dat kader vindt huiszoeking plaats. Op zijn computer wordt kinderporno aangetroffen en mede daarom wordt hij in bewaring gesteld. Hij wordt overigens onmiddellijk na de voorgeleiding geschorst. Mr. X onderhandelt met de werkgever over een beëindigingsregeling. Hij geeft daarbij te kennen dat zijn cliënt ziek is, onder behandeling van een psychiater staat en geen contact wil hebben met wie dan ook van de zijde van de werkgever.

Enkele weken later laat een kantoorgenoot van mr. X (onder diens supervisie) weten dat de cliënt niet in staat is om op een bepaalde datum te verschijnen op het spreekuur van de bedrijfsarts, zulks onder medezending van een verklaring van de behandelend psychiater, omdat confrontatie met het werk, ook indirect, voor de cliënt zeer bezwaarlijk is. Toen deze brief met deze verklaring van de psychiater werd verzonden en ook nog op de datum waarop de cliënt op het spreekuur van de bedrijfsarts was opgeroepen, verbleef de cliënt in voorarrest en was hij fysiek niet in staat op het spreekuur te verschijnen.

De kantoorgenoot van mr. X doet tezelfdertijd een voorstel voor een vertrekregeling, onder diens verantwoordelijkheid. De vertrekregeling komt vervolgens, nagenoeg geheel volgens het voorstel, tot stand. Nadien verneemt de werkgever dat de werknemer, die zich ziek had gemeld, in voorarrest heeft verbleven op beschuldiging van het voorhanden hebben van kinderporno.

Klacht en verweer

De werkgever formuleert ter zake de navolgende klacht: mr. X heeft zich niet gedragen zoals een goed advocaat betaamt door aan klager

opzettelijk te verzwijgen dat er naast de gezondheidssituatie van zijn cliënt nog een andere reden was waarom de afspraak met de bedrijfsarts geen doorgang kon vinden en als reden voor de gebrekkige gezondheidstoestand van zijn cliënt op te geven dat deze door het bestuur van klager onvoldoende zou zijn gesteund. Zodoende werd ten onrechte causaal verband gesuggereerd tussen de opstelling van klager en de ziekmelding. Bovendien beschikte klager hierdoor niet over voor hem, als werkgever, relevante informatie.

Mr. X verweert zich door te stellen dat op hem niet de verplichting rustte om een privékwestie die geen rol speelde bij het zakelijk functioneren van zijn cliënt ter kennis te brengen van diens werkgever. Op grond van zijn beroepsgeheim stond het mr. X niet vrij vertrouwelijke informatie te verstrekken aan derden/klager. Er is geen onjuiste informatie verschaft. Alhoewel de cliënt als gevolg van de voorlopige hechtenis fysiek niet in staat was zijn werkzaamheden te verrichten, is de cliënt als gevolg van langdurige druk en de houding die klager in de hele affaire ten opzichte van de cliënt innam, gedecompenseerd.

Overwegingen van de raad

Mr. X heeft bij de behandeling van het arbeidsgeschil van zijn cliënt met klager getracht een zo gunstig mogelijke regeling voor zijn cliënt te bewerkstelligen. Mr. X heeft in het kader van de regeling slechts die omstandigheden naar voren gebracht die op zichzelf genomen juist waren en een regeling voor zijn cliënt in positieve zin konden beïnvloeden. Mr. X heeft daarbij voor klager relevante, doch voor zijn cliënt belastende, informatie niet naar voren gebracht, hetgeen mr. X overigens ook niet vrij zou hebben gestaan, omdat hij in het tegenovergestelde geval zijn beroepsgeheim ten aanzien van zijn cliënt zou hebben geschonden. Van mr. X kon, in het licht van de belangen waar hij voor stond, niet verwacht worden dat hij eigener beweging aan klager zou hebben gemeld dat zijn cliënt in voorarrest verbleef en de reden daarvan, omdat hij daardoor een ten opzichte van zijn cliënt in acht te nemen wezenlijke rechtsplicht, namelijk die tot geheimhouding, zou hebben geschonden.

Voorts speelt de vraag (de raad gaat ervan uit dat ook dat aspect in de klacht ligt besloten) of mr. X bij de presentatie van het voorstel tot beëindiging van de arbeidsrelatie de werkelijkheid op een klachtwaardige wijze heeft gefalsificeerd door zoveel nadruk te leggen op de opstelling van de werkgever tegenover zijn cliënt terwijl zich intussen een majeure reden afgetekend had die, in de ogen van de raad, ongetwijfeld of in elk geval bijna zeker tot een andere opstelling van klager in de kwestie van de beëindiging van de arbeidsrelatie zou hebben geleid. En ook op dat punt ziet de raad, met aarzeling, geen tekortschieten van mr. X. Van een falsificatie kan, waar voor mr. X een verplichting om klager over de omstandigheden waarin zijn cliënt zich bevond te informeren niet gold, niet worden gesproken. De kanttekening past dat het voor mr. X (of diens kantoorgenoot) wellicht meer aangewezen was geweest om onder die omstandigheden wat minder nadrukkelijk

de aandacht te vestigen op de opstelling van de werkgever, maar door zulks na te laten is de grens van het klachtwaardige niet overschreden.

Volgt

Ongegrondverklaring van de klacht.

Noot

- 1 Wanneer wordt zwijgen liegen? Om die vraag draait het in deze casus. In deze zaak had de niet aan de wederpartij kenbaar gemaakte informatie geen betrekking op de feiten waarom het in de ontslagzaak zelf ging. Door bepaalde feiten te verzwijgen, werden de wel gestelde feiten niet onjuist, ook niet door onvolledigheid.
  - 2 Zou het anders hebben gelegen wanneer de advocaat kennis had gehad – en verzwegen – van wel gerelateerde informatie, bijvoorbeeld dat zijn cliënt al twee keer eerder, na cocaïnegebruik in diensttijd, een patiënt onnodig (en door niemand opgemerkt) heeft laten overlijden? Ook dan, zo komt mij voor, mag de advocaat daar zonder toestemming van zijn cliënt geen mededeling over doen, hoeft hij zich niet terug te trekken omdat zijn cliënt hem door hem die wetenschap te verschaffen in een onmogelijke positie brengt (er is geen sprake van een conflict van plichten), en mag hij dus onderhandelen met een beroep op alleen maar de wél conveniërende feiten.
- Hier bevinden we ons wel op een grens: behalve om een gedragsrechtelijke norm (met name vastgelegd in Gedragsregel 30) gaat het overigens ook om de privaatrechtelijke norm ter zake van de (pre)contractuele informatieplicht (tegenover de onderzoekspllicht).
- 3 Ligt de sleutel, zoals de raad meent, werkelijk wel in het beroepsgeheim? Had de cliënt (de arts) zelf wel moeten spreken als hij zonder advocaat had onderhandeld? Ik denk dat ook de cliënt zelf had mogen zwijgen. Als de cliënt wél had moeten spreken, is het dan bevredigend dat hij door tussenkomst van een advocaat van zijn plicht om te spreken wordt bevrijd? Dat lijkt mij een hoogst onbevredigende consequentie; advocaten worden niet ingeschakeld om verdoezeling te legitimeren. De conclusie moet daarom, dunkt mij, zijn dat de advocaat mocht zwijgen omdat de cliënt mocht zwijgen.

JDL

VERZEKERINGSPLICHT ONGEACHT SCHADE

Hof van Discipline, 25 november 2005, nr. 4318

(mrs. Van Griensven, De Groot-van Dijken, Wigleven, Fiévez en Poelmann)

Raad van Discipline Amsterdam, 18 april 2005

(mrs. van Bennekom, Gaasbeek-Wielinga, Remme, Verviers en Voorhoeve)

De verzekeringsplicht van een advocaat krachtens de Verordening op de Beroepsaansprakelijkheid 1991 heeft mede als functie om te waarborgen dat een advocaat voldoende verhaal biedt en daarom rust op de advocaat die aansprakelijk wordt gesteld een verplichting tot aanmelding bij zijn verzekeringsmaatschappij, ongeacht of naar zijn oordeel wel of geen schade is geleden.

- *Advocatenwet artikel 46 (1.4.3 Andere verzuimen)*
- *Verordening op de beroepsaansprakelijkheid*
- *Gedragsregel 1*

Feiten

Mr. X is door klager aansprakelijk gesteld. Klager verwijt mr. X beroepsfouten te hebben gemaakt toen hij hem bijstond in een arbeidsrechtelijke kwestie. Klager heeft daarover ook tuchtrechtelijk geklaagd, en deze klachten zijn gegrond bevonden. In de tuchtrechtelijke veroordeling werd aanleiding gevonden voor de aansprakelijkstelling.

Tegelijkertijd was er tussen klager en mr. X een geschil over de declaraties; in dat geschil heeft de deken bemiddeld. Dat heeft geleid tot de ondertekening van een vaststellingsovereenkomst, die finale kwijting over en weer inhield, echter met uitzondering van de aansprakelijkstelling.

Via de deken achterhaalt klager bij welke verzekeringsmaatschappij mr. X voor beroepsaansprakelijkheid verzekerd is. Navraag bij de verzekeringsmaatschappij leert dat de kwestie aldaar niet bekend is.

Klacht

Dit leidt ertoe dat een klacht wordt ingediend luidende dat mr. X:

- a in strijd met de Verordening op de beroepsaansprakelijkheid 1991 heeft gehandeld door zijn beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar niet te melden dat hij door klager bij brief van 6 augustus 1999 aansprakelijk werd gesteld;
- b zich jegens klager niet heeft uitgelaten over de aansprakelijkstelling van 6 augustus 1999.

Overwegingen en beslissing van de raad

De raad passeert allereerst een niet-ontvankelijkheidsverweer dat gebaseerd is op een beroep op de overeengekomen finale kwijting; de aansprakelijkstelling is daar immers uitdrukkelijk van uitgezonderd.

De raad overweegt dat ingevolge artikel 2 van de Verordening op de Beroepsaansprakelijkheid 1991 een advocaat verplicht is het risico van beroepsaansprakelijkheid te verzekeren. De verplichting om zich te verzekeren waarborgt dat een advocaat voldoende verhaal biedt en de gevolgen van zijn beroepsaansprakelijkheid worden gedekt. Anders dan mr. X is de raad van oordeel dat de Verordening op de beroepsaansprakelijkheid 1991 niet voorziet in een uitzondering voor het geval er in de opvatting van de advocaat geen schade is. Naar het oordeel van de raad had mr. X de aansprakelijkstelling dan ook bij zijn verzekeringsmaatschappij moeten melden ongeacht de vraag of er naar zijn oordeel wel of geen schade was of zou worden geleden. De klacht dat de aansprakelijkstelling niet bij de verzekeraar is aangemeld is derhalve gegrond. Met betrekking tot klachtonderdeel b overweegt de raad dat klager zonder duidelijke reden een aanzienlijke tijd heeft laten verstrijken tussen het moment waarop de verweten gedraging plaatsvond en het indienen van de klacht. De rechtszekerheid gebiedt in het onderhavige geval dan ook dat mr. X na zoveel jaren niet meer hoefde te verwachten dat hij verantwoording voor de tuchtrechter zou hebben af te leggen over het feit dat hij na 6 augustus 1999 niet heeft gereageerd op de aansprakelijkstelling van klager.

Klager is dan ook niet-ontvankelijk in dit onderdeel van de klacht. De raad merkt ten overvloede op dat het mr. X niet tuchtrechtelijk kan worden verweten dat hij niet heeft gereageerd op de aansprakelijkstelling van klager. Het had immers op de weg van klager gelegen om mr. X, bij het uitblijven van een door hem gewenste reactie, desgewenst

te rappelleren om mr. X alsnog tot een reactie aan te sporen. Van een zodanig rappel is tot de indiening van de klacht niet gebleken.

De raad beslist dat onderdeel a van de klacht gegrond is en legt aan mr. X de maatregel van enkel waarschuwing op, terwijl klager in klachtonderdeel b niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Overwegingen en beslissing van het hof

Klager heeft geappelleerd, uitsluitend tegen de niet-ontvankelijkverklaring van klachtonderdeel b. In hoger beroep stelt klager ook na 6 augustus 1999 mr. X in vele brieven aansprakelijk te hebben gesteld en dat mr. X niet alleen niet op de brief van 6 augustus 1999, doch ook niet op de vervolgbrieven heeft gereageerd.

Het hof meent dat het tijdsverloop, gerekend van 6 augustus 1999 relevant is voor de beoordeling van de vraag of klager ontvankelijk is in klachtonderdeel b, omdat klager noch in de brief van 6 augustus 1999, noch in de rappelbrieven vraagt om een (schriftelijke) reactie. Klager herhaalt uitsluitend de aansprakelijkstelling. Mr. X hoefde derhalve in september 2004 niet meer te verwachten dat hij verantwoording moest afleggen aan de tuchtrechter over het feit dat hij niet heeft gereageerd op de brief van 6 augustus 1999.

Evenals de raad is het hof van oordeel dat klager niet-ontvankelijk is in klachtonderdeel b.

Volgt

Bekrachtiging van de beslissing van de Raad van Discipline.

Noot

De raad neemt een plicht aan van de advocaat tot aanmelding bij zijn verzekeraar in het geval dat hij door zijn cliënt aansprakelijk wordt gesteld. De raad leidt de meldingsplicht direct af uit de verzekeringsplicht die is vastgelegd in de Verordening op de Beroepsaansprakelijkheid. Daarbij wordt verwezen naar de functie van die verzekeringsplicht, te weten dat daardoor wordt gewaarborgd dat een aansprakelijke advocaat voldoende verhaal biedt.

De Verordening zelf legt die meldingsplicht niet op. En verzekeringsplicht impliceert in het algemeen niet een meldingsplicht jegens een aansprakelijk stellende partij. Verwijzing naar (alleen) de functie van de verplichte verzekering komt mij ook wel wat mager voor. In de praktijk, meen ik te weten, wordt er vrij algemeen van uitgegaan dat die meldingsplicht er niet is. In die zin is dit dus een uitspraak die aandacht verdient, ook aan de Neuhuyskade.

Geldt, gelet op de gehanteerde redengeving voor de meldingsplicht (dus: de verhaalswaarborg), deze weer niet wanneer de aansprakelijkstelling geschiedt tot een bedrag dat binnen het eigen risico blijft?

Wellicht kan de algemene raad overwegen op dit punt de Verordening te expliciteren.

Let ook op de schoolmeesterachtige wijze waarop raad en hof klachtonderdeel b in niet-ontvankelijkheid laten vastlopen. Als klager in zijn rappellen, die hij sedert 1999 periodiek heeft geschreven, uitdrukkelijk om een reactie had gevraagd, dan zou hij ontvankelijk zijn geweest, maar dat is hij nu niet omdat hij alleen de aansprakelijkstelling zonder meer in zijn brieven heeft neergeschreven. Briefjes die een civielrechtelijke verjaring effectief zouden hebben gestuit, worden

onvoldoende bevonden om het klaagrecht in leven te houden. Weinig klager-vriendelijk, dunkt mij.

JDL

PLAUSIBELE INFORMATIE VAN CLIËNT

Hof van Discipline, 12 december 2005, nr. 4340

(mrs. Van Erp Taalman Kip-Nieuwenkamp, Kiers-Becking, Mendlik, Poelmann en De Groot)

Raad van Discipline 's-Hertogenbosch, 2 mei 2005

(mrs. Raab, Van Dooren, Teeuwen, Theunissen en Peeters)

Bij het in rechte betrekken van feitelijke stellingen mag de advocaat afgaan op plausibele informatie van zijn cliënt, ook wanneer de juistheid van die stellingen in en buiten rechte door niet alleen de wederpartij maar ook een betrokken derde wordt betwist.

- *Advocatenwet artikel 46 (5.1 Regels die betrekking hebben op de juridische strijd)*
- *Gedragsregel 30*

Feiten

Mr. X voerde voor de ex-echtgenote van klager verweer in een door klager aangespannen procedure tot nihilstelling van de kinderalimentatie. Tijdens deze procedure heeft mr. X gesteld dat klager zou zijn getrouwd met Y. Hij baseerde zich hierbij op mededelingen van zijn cliënte. De cliënte van mr. X had aan mr. X afschriften ter hand gesteld van een aantal per e-mail verzonden berichten, die van klager afkomstig waren. Doordat deze zijn password op zijn computer niet had veranderd en de gewoonte had om alle e-mailberichten door te sturen 'naar huis' kwamen al die berichten nog immer bij de cliënte van mr. X op de computer binnen. In één van die mails van klager, gericht tot een hotel, wordt gesproken over 'We are planning a exclusive (wedding) stay in Miami (...)'.
De advocaat van klager heeft mr. X schriftelijk medegedeeld dat klager niet met Y was gehuwd; mr. X heeft niettemin in de alimentatieprocedure volgehouden dat klager was hertrouwd met Y.

In een latere procedure, door klager aangespannen tegen zijn ex-echtgenote ter zake van door haar onrechtmatig verkregen e-mails stelde mr. X opnieuw dat klager getrouwd was met Y. Klager stelt dat 'het onbehoorlijk is dat mr. X bleef stellen dat klager getrouwd was nu klager, Y, alsmede de advocaat van klager zulks ontkend hadden'.

De klacht

Klager verwijt mr. X dat hij in de procedure met betrekking tot de kinderbijdrage het onjuiste standpunt heeft ingenomen dat klager getrouwd was met Y. De raadsman van klager heeft mr. X er diverse malen op gewezen dat dat onjuist was maar mr. X bleef volharden in zijn onjuiste standpunt. Ook in een latere procedure bleef mr. X stellen dat klager getrouwd was met Y. Hij had op eenvoudige wijze kunnen checken of er daadwerkelijk sprake was van een huwelijk door een uitreksel van de huwelijksakte op te vragen bij de burgerlijke stand.

Verweer

Mr. X voert tot zijn verweer aan dat het in het kader van de behartiging van de belangen van zijn cliënte aan hem vrijstond om het standpunt in te nemen dat klager hertrouwd was. Wanneer dat vast zou komen te staan kon dat in het kader van het door mr. X te voeren verweer in de alimentatieprocedure van belang zijn voor zijn cliënte. Dat klager en diens advocaat mr. X hadden medegedeeld dat klager niet getrouwd was met Y behoefde, gezien de inhoud van de e-mails, voor mr. X in het kader van de behartiging van de belangen van zijn cliënte geen beletsel te zijn om het standpunt ter zake van zijn cliënte ook in de alimentatieprocedure te blijven innemen.

Overwegingen van de raad

De raad merkt op dat mr. X het gewraakte standpunt uitsluitend heeft ingenomen in de beslotenheid van de alimentatieprocedure. Uit de stukken is niet gebleken dat mr. X aan derden heeft medegedeeld dat klager zou zijn getrouwd met Y.

Bij de behartiging van de belangen van zijn cliënte heeft mr. X de belangen van klager niet nodeloos of op een ontoelaatbare wijze geschaad zodat de klacht als ongegrond moet worden afgewezen. De raad wijst de klacht derhalve als ongegrond af.

Overwegingen en beslissing van het hof

In appel wordt als enige grief aangevoerd dat de raad ten onrechte heeft aangenomen dat mr. X de omstreden stelling uitsluitend in de beslotenheid van de alimentatieprocedure heeft ingenomen, omdat hij dit standpunt later, in een kort geding, heeft herhaald. Het hof overweegt dat daarvan niet is gebleken en bekrachtigt de beslissing.

MOMENT CONSERVATOIR DERDENBESLAG VRIJ

*Raad van Discipline Arnhem, 12 december 2005
(mrs. Van Ginkel, Brandsma, Breuning ten Cate, Harenberg en Noppen)*

Het staat een advocaat vrij om conservatoir derdenbeslag te leggen op de derdenrekening van de advocaat van de wederpartij, ook wanneer daarop zojuist een door de beslagleggende advocaat vanaf zijn eigen derdenrekening overgemaakt schikkingsbedrag is bijgeschreven.

- *Advocatenwet artikel 46 (3.1, 3.2 Vrijheid van handelen: grenzen aan die vrijheid; 5.1 Regels die betrekking hebben op de juridische strijd)*
- *Gedragsregels 1en 4*

Feiten

Klaagster en Q.B.V. hebben een geschil omtrent de uitvoering van een aannemingsovereenkomst. (Klaagster is de onderaannemer van Q.B.V.) Zij hebben dit geschil inmiddels voorgelegd aan de Raad van Arbitrage. Zij hebben over en weer de overeenkomst buitengerechtelijk ontbonden. Q.B.V. heeft een nieuwe onderaannemer gezocht. Ter beperking van de schade (volgens klagster) respectievelijk teneinde eerder bestelde materialen geleverd te krijgen (volgens Q.B.V.) zijn klagster en Q.B.V. in maart 2005 met bijstand van hun advocaten overeengekomen dat klagster een aantal onderdelen nog aan Q.B.V. zou leveren tegen betaling van een bepaald bedrag. De afspraak luidde dat dat bedrag

(90.390 euro) via de derdenrekening van mr. X op de derdenrekening van de advocaat van klagster zou worden overgemaakt.

Nadat mr. X had bericht dat het overeengekomen bedrag op zijn derdenrekening was bijgeschreven, heeft klagster de overeengekomen onderdelen aan Q.B.V. geleverd. Vervolgens heeft mr. X aan de advocaat van klagster laten weten dat hij het overeengekomen bedrag volgens afspraak had overgemaakt op diens derdenrekening.

Een dag later heeft mr. X namens Q.B.V. conservatoir derdenbeslag laten leggen op de derdenrekening van de advocaat van klagster tot zekerheid voor de betaling door klagster van de vordering van meer dan 1.000.000 euro die Q.B.V. op klagster pretendeert te hebben.

Klacht en verweer

Q.B.V. beklaagt zich erover dat mr. X, nadat een regeling was getroffen tussen klagster en de cliënte van mr. X (Q.B.V.) ter uitvoering waarvan via mr. X op de derdenrekening van de advocaat van klagster een bedrag van 90.000 euro was overgemaakt, op die derdenrekening conservatoir derdenbeslag heeft laten leggen. Daarmee heeft hij het vertrouwen dat klagster meende in hem te moeten kunnen stellen geschonden.

Beoordeling door de raad

De raad stelt allereerst vast dat Q.B.V. klaagt over het optreden van de advocaat van haar wederpartij. Gelet op het feit dat die advocaat een grote mate van vrijheid toekomt om de belangen van zijn cliënt te behartigen op de wijze, die hem – in overleg met zijn cliënt – passend voorkomt zal een wederpartij zich dus slechts in uitzonderlijke gevallen over de wijze van belangenbehartiging door de advocaat van de andere partij kunnen beklagen. Voor de tuchtrechter staat daarbij de wijze waarop de advocaat de zaak behandelt slechts ter beoordeling voor zover de advocaat zich bij die behandeling jegens de wederpartij heeft schuldig gemaakt aan enig handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt. Daarvan is de raad in de onderhavige klachtzaak niet gebleken.

De cliënte van mr. X (Q.B.V.) pretendeert een grote vordering te hebben op klagster waartegenover klagster eveneens een substantiële vordering op Q.B.V. stelt te hebben. Het was tussen klagster en Q.B.V. helder dat daarover geprocedeerd zou gaan worden bij de Raad van Arbitrage en dat de in maart 2005 getroffen regeling een deelregeling betrof om uit een impasse te komen. Mr. X heeft de gemaakte afspraken nageleefd. Daarna stond het hem vrij – en was hij daartoe in de relatie tot Q.B.V. bij gebreke van andere toereikende verhaalsmogelijkheden wellicht ook gehouden – de belangen van zijn cliënte veilig te stellen door het leggen van conservatoir beslag. Niet is gebleken dat mr. X hierbij in strijd heeft gehandeld met eerder bij klagster gewekte verwachtingen en zodoende klagsters vertrouwen zou hebben geschonden. De raad is dan ook van oordeel dat de klacht als ongegrond dient te worden afgewezen.

Beslissing

De klacht is ongegrond. ●